

LA TUIES

— Es dir que no vols que remeni perquè porta raons? Noí, no t'entenc: fa mitja hora que rondinaves perquè no remenava!

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA PARTIDA DE VILLAR O EL QUE MENOS CORRE, VUELA

Historia escalofriante, homeopática y subjetiva que ha escrito esta semana desde sus posesiones de la Francia Pequeña nuestro magnánimo director don Eleuterio Rufasta, digno rival de Mañé y Flaquer y distinguido vegetariano.

Esta semana os voy a contar una historia histórica que Blasco Ibáñez comparado conmigo resultará una cosa más insulsa que un fondo del ABC. Es una cosa que tiene mucha gracia. Figuraos que el protagonista se llamaba Turismundo Villar y era cajero del «Crack Bank Limited». A propósito: ¿Sabéis en qué se parecen las chimeneas de las casas a los cadáveres? En que están en terrados. ¿Y en qué se parecen el presidio de Santoña, la falta grave de un jugador de fútbol dentro del área del defensa y un pase del Tivoli? En que el presidio de Santoña y la falta de un jugador en

el área del defensa es penal y el pase del Tivoli es p'ana'l teatro. ¿Eh, qué soy murrio? Ya me podríais mandar como premio un panal de rica miel...

¿Qué semejanza tiene un buen policía cuando está a punto de coger a un ladrón a los automóviles de la Peña Rhin al ir a empezar la carrera? ¡Ah! Ahora me acuerdo que me había olvidado de Villar. Mirad como os hablaré de Villar por carambola. Pues, bueno. El policía y el automóvil se parecen en que están sobre la pista.

Villar, el bueno de Villar, que era un hombre más ordenado que un seminarista,

tuvo un día una desgracia. Conoció una menor que por rara coincidencia era más alta que una palmera y más mal forjada que un carretero, de manera que a su lado Villar, parecía el mingo. Ahora que me acuerdo: ¿Con qué se hacen las flautas? Con una caña, diréis. Error. Con agua y harina. ¿No habéis oído hablar nunca de la flauta de Pan?

Nuestro héroe, cuando la vió, quiso hacerle una declaración amorosa, pero la lengua se le trabó y se hizo un taco. El taco de Villar fué una cosa larga. Le duró hora y media y cuando pudo volver a hacer uso de la palabra se encontró con que su conquista ya no estaba allí. ¿Sabéis cuál es la letra más limpia del alfabeto? La o. ¿No leéis en los periódicos de deportes que siempre hablan de la o-limpiada?

Total, que a los tres meses Villar tenía relaciones formales con la menor y cada noche la visitaba en casa de la

tía, porque ya se sabe lo que es una menor cuan-tía.

Pero llegó un día que los dos tórtolos se impacientaron. El concibió un plan para huir y ella concibió un rorro. Y Villar partió del «Crack Bank Limited» llevándose a la menor y ocho con diez en calderilla que encontró en la caja. Se escondió, siempre junto con su conquista, en un rincón de Biarritz, cosa muy natural, porque para un Villar, no hay como un rincón francés. Pero una noche, la catástrofe horrible y peripatética se cernió sobre su cabeza. Llegó la tía de la menor, entró en su habitación y llenó a Villar de palos...

Y el hombre, que era un cuco, se defendió como pudo, trató luego de convencerla y por fin quedaron en que aquella noche se la pasarían juntos de juerga. Y aquí tienen ustedes como la partida de Villar acabó en una quedada.

RUFASTA

LOS TALENTOS DESCONOCIDOS

La Diosa Casualidad nos ha deparado poder ofrecer a nuestros lectores las primicias—¿eh, que hablamos fino?— de una obra que se pondrá próximamente a la venta y que causará más sensación que *La Reina Inca*.

La obra contiene unos consejos a los *chauffeurs* para evitar atropellos, consejos que el autor, sin duda para unir lo útil a lo agradable, ha redactado en verso.

El autor encabeza su producción con un prólogo cuya elocuencia envidiarían Pich, Forgas y consortes. Dice así:

Muy lacónicos, breves y concisos ofrezco al público diez y ocho avisos que sin revelar ninguna ciencia son el fruto de larga experiencia, porque desearé con sincero gusto nunca tuvieran el menor disgusto llegando todos ellos donde deseen cuantos en auto viajan o paseen.

A continuación, nuestro hombre clasifica versátilmente (o sea en verso) las distintas marchas que debe llevar un automóvil:

AGRADABLE VELOCIDAD

La velocidad moderada y una buena dirección a toda persona agrada y causa feliz sensación. (¡Oh, qué inmensa alegría si todo ser así cumplía!)

Esto es poesía y lo demás son cuentos tártaros.

MARCHA MODERADA

Será marcha moderada cuando al perder su rapidez no se sufra cabezada ni tampoco tirantez. (Pero si la marcha es fuerte te puede causar la muerte.)

DIRIGIENDO UN APRENDIZ

Tanto de día como de noche si quieres conservar la nariz no vayas nunca en el coche que dirige un aprendiz. (Creo te haría poca gracia proteger una farmacia.)

PELIGRO INMINENTE (1)

Si aquél sin ton ni son con peligro de su vida lleva mal la dirección procura apearte en seguida. (Si no cambia de criterio parará en el cementerio.)

PARA HUIR DEL PELIGRO

Para lograr pronto apearte al salir cuesta de verdad y no podás contrariarte si dices tienes... velocidad (Si no haces como a tu desabroche tendrás que... vaciar dentro del coche.)

PRECAUCION EN LAS CURVAS

En viaje muy cerrado en carretera estrecha a paso morigerado arrimate a tu derecha (no cumpliendo lo que digo puedes caer con tu amigo.)

La Dirección General del Manicomio de San Boy ha resuelto, en vista de los versos que anteceden, poner una celda y una camisa de fuerza a la disposición del autor.

(1) Eminente, que decía el otro.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Camouflage

La policia rebé l'altre dia una confiança greu. En una ampla i transitada via de l'ex-poble de Sant Gervasi, funcionava una casa on, clandestinament, una dona sense entranyes trafiquejava amb carn de menors.

Dos agents de la secreta es personaren a l'adreça indicada i detingueren a la mestressa i quatre xicotes que trobaren a la casa. Tenien l'aspecte humil, anaven amb sandàlies, mitja blanca de cotó, davantal i pentinades amb trena.

Quan arribà el moment de declarar, la mestressa protestà de llur detenció.

—Senyor comissari—li digué,—jo sóc una dona honrada. (Totes les mestresses de cases de meuques diuen que són dones honrades). Jo pago contribució, tinc metge, les xicotes que vénen a casa estan en regla amb l'higiene, són majors d'edat i tenen cartilla...

—És a dir que aquestes noies no són menors?

—No, senyor comissari, no! Ja m'en guardaria prou! Vegi els seus papers...

I, en efecte, la dona no deia mentida. Les xicotes anaven vestides de nenes, però ja havian passat

la primera lactància. Si no perquè dirien que jo sóc indiscret, vos contaria que el seu «camouflage» era complet. Llur roba interior no dissentia de l'exterior. Portaven llargues calces tapades, de roba groixuda, camisa també llarga i sense escot i enagües.

—Però—digué el comissari,—vostè bé diu a la gent que en té de menors.

—Oh!—respongué llavors l'enginyosa arcabota—. *Es clar que ho dic! També hi ha qui ven carn conservada amb nievelina per carn fresca i ous de cambra per ous frescs. Són ardits del negoci, sab?*

—Ah!

—I per completar l'il·lusió dels senyors, sab?—afegí la dona,—procuro que no vagin massa netes de dins...

Entre bastidors

La V.ct.r.. P.n.d., gentil artista de sarçuela, que va ésser operada d'una malaltia no fa gaire, va enviar l'altre dia a un rotatiu de la nit un telegrama on deia, poc més o menys, això.

«He sido operada felizmente. Ya me siento bien».

El telegrama va ésser llegit a una penya de còmics del «Lunch Bar» on, amb la consegüent satisfacció, els admiradors de la xicota s'enteraren del feliç èxit de l'operació.

Un còmic de Sant Feliu—ara si ens descuidem diem el nom, mirin si som xafarders!—agafà el diari i tornà a llegir el text del *parte*. Després, digué:

—«*Ya me siento bien...*» On dimoni devia tenir el mal, pobre V.ct.r., que no podia seure bé?

DONDE LAS DAN...

— I tu serveixes per tot, maca?
 — Jo sí, senyor, però hi ha molts senyorets que a mi només em serveixen per una cosa.

El nou règim municipal

I a propòsit del «Lunch Bar». Fa llàstima passar, de dues a tres de la matinalda, per la terrassa del famós lloc de reunió de còmics, periodistes, escriptors i altra gent que vivim del mal viure.

No hi ha gairebé ningú. I això té una explicació lògica. Abans, tot periodista, escriptor o còmic que es respectava, s'havia procurat el seu destinet a l'Ajuntament, per on compareixia de tant en tant a fer acte de presència, fumar un cigarret, distreure als pocs que treballaven i deixar-se caure a fi de mes a cobrar la nòmina.

Naturalment, això els hi permetia, no sols grajear, sinó llevar-se cap allà a les dues de la tarda. Mes les coses han canviat, i ara aquests ex-afortunats mortals s'han de llevar a les vuit, anar a l'oficina fins a les dues, i és clar, així que arriben

les dotze, ja no es poden aguantar de son i s'en van a dormir.

I el «Lunch Bar» està desert. Així com la guerra, amb la pluja de Bancs, ens prengué les penyes de la «Maison Dorée», el canvi de govern ens ha pres la tertúlia noctàmbula del Pla de la Boqueria.

El boxeig femení

Al «Grill Room» n'hi hagué l'altra nit una de cà l'ample.

Figureu-vos que es barallaren l'Hella, la xicota del «Colorado», i una alemanya que es veu que gastava més força que un quaranta dos. Al primer round, la súbdita del senyor Stressmann donà una empenta tan forta a l'Hella, que per poc va per terra. Tornà a agafar-la per la roba i la sacsejà tan profundament que li estripà tot el vestit de dalt abaix, deixant-la quasi quasi tal com va néixer.

La «grechten», realitzada la seva bassanya, es girà cap a la concurrència que, amb en Pier a davant, contemplava el match i, assenyalant a la seva víctima, digué:

— *Miguen, senoguès, Pagaleló...*

I els cops van reprendre de valent amb tanta rúria, que en un assalt agafaren de per mig al pobre Paco, que per poc no cobra el gasto.

Capítol de perdues

El potin de la setmana, repetit i contat a tots els centres de nit, es refereix a un gran corrido i amic nostre.

Es tracta d'en M.n.l V.r.g.s, que l'altra nit va tenir la sensible desgràcia de perdre els calçotets.

Se soposa que la perdua tingué lloc a can Verdura. Res, conseqüències de no sapiguer nedar i guardar la roba.

L'HORTOLÁ DE SANT BOI.

— A veure si ensopega un model de faldilles que sigui del gust meu i del meu marit, «madam». A mi m'agraden llargues i al meu marit, estretes.

Són coses que tot és acostumar-s'hi

QUAN l'Elena ha dinat s'en va cap al tocador, s'hi passa la seva bona mitja horeta empolainant-se, es prova sis parells de mitges, tres parells de sabates, quatre vestits i sis capells, i, mireu quina cosa més estranya, a quarts de cinc ja està llesta i ja surt al carrer.

Va de compres, de modista o de manicura fins a les sis, i allavors es deixa caure a la «Granja Royal», on l'espera l'Enric, el seu amic del cor, i una tassa de te fumejant.

Després de l'hora del te, com és natural, ve l'hora del té! té! i té!, que té lloc invariable-

ment en aquell centre d'esplais amorosos discret i confortable nomenat *Nid d'or*.

No fa gaires dies l'Elena trobà pel carrer a la Carmeta, antiga amiga seva de col·legi.

Rialles d'alegria, petons, *Què maca està!* *Et trobo més grassa!* i tot el repertori de consuetut.

—Què?—li preguntà la Carmeta.—Encara vas a la «Granja»?

—Si. Cada tarda m'hi espera l'Enric. Prenem el te i després...

I una rialla maliciosa completà la frase.

—Ah, dolentota!—exclamà la Carmeta.—Es a dir que sempre prens el te amb llet, eh?

—Si, noia. Sense llet no hi trobaria gust!

SHAN FAINA

CONTES

Corranda camperola

RURALS

AMORRATS l'un contra l'altre, trèmols d'emo-
ció, barbotejant mots
que més tenien d'udol
que d'expressió huma-

na, l'hereu Torrents i la jova de Sant Genís es revolcaven per damunt de les garberes, mentre el sol roent, encès com una taronja, s'ajocava darrera els pics més alts de les Guilleries.

La carreta, tirada per dos bous pesats i mandrosos, havia tombat una colzada de la carretera i el Vadó, l'amo de Sant Genís, assentat damunt de les garbes, de la carreta, deixà anar un xiulet estrident i un crit de

— Noia!

que no va ésser contestat per ningú.

— Aquesta mossa! — mormolà el Vadó. Després, mig tombant-se damunt de la daurada càrrega, entonà a mitja veu una corranda que, sense saber el perquè, sempre era la primera que li venia a la boca:

*Molts demanen dona maca
plens d'amor i d'il·lusions,
jo quan vàreig demanar-la
vaig comptar bé els patacons.*

Les notes calmes, mandroses de la cançó s'estengueren per tota la plana i l'hereu Torrents i la

— I dós, Quiqueta, com ha estat això?
— Poc ho sé, Falet. Vénen tants senyorets a l'istiú!

Maria les escoltaren, amb ira concentrada ell, amb despreci ella.

— El sents? — demanà l'hereu mirant-se fit a fit a la jova, esplèndida matrona de pagesia que de soltera havia embogit a tots els hereus d'aquells encontorns.

— Massa que el sento!

— Brètol!

— Deixa'l estar. Prou pena té.

— Per què t'hi vares casar?

— Que ho sé jo? Ell tenia més terres que tu; ell pare ja sabs que és molt interessat...

— Maleits diners!

— No, els diners, no, que ells ajuden a ben passar; l'avarícia has de maleir, que aquesta si que és el corc de la vida!

— Maria, que ets hermosa! I ell ni n'ha hagut esment! Té ja hi torna:

Molts demanen dona maca...

— Si, si, maca, ben maca, ben hermosa, com la teva, brètol, com la teva... que no ho és de teva, no, que no s'ha fet la mel per la teva boca. Maria! Maria!

— Hereu!

— Que t'estimo, nena, que t'estimo! Besa'm! fort, més fort, així, així, com jo...

...plens d'amor i d'il·lusions...

— Calla, masell, calla! què sabs tu d'aquestes coses?

La carreta, avençant a batzegades, s'allunyava carretera enllà, vers a la masia i l'hereu i la jova, en ple camp, arredossats darrera una garbera l'espiaven desitjant perdre-la de vista d'una vegada.

...jo quan vàreig demanar-la...

— Garça! No és a n'ella a qui vas demanar, no, que ella no te l'hauries enduta, que...

...vaig comptar bé els patacons...

— Queda-t'els, lladre, queda-t'els; els patacons són teus, però ni el seu cos, ni la seva ànima, no, que aquests són meus, mal te reventis!

— Per Deu, hereu, deixa'l ja!

— Si, si, deixem-lo, deixem-lo amb la seva corranda idiota, i nosaltres cantem la nostra cançó eterna, la cançó de l'amor, que aquesta no la sab cantar tothom.

El sol donà l'última llambregada damunt de la plana; l'hereu i la jova es contemplaren embadalits en una mirada indefinida; ell se li apropà suplicant, amb el cor als ulls, demanant quelcom més que petons i abraçades. La jova es recolzà contra la garbera i descansà els braços en creu damunt del blat resec, oberts de bat a bat en un oferiment decisiu. Després, barbotejà unes paraules:

— Deu ho ha volgut, hereu. T'estimo, t'he es-

— No sé pas amb què m'ho deu haver conegut aquell beneit del carrer. Jo trobo que tinc els llavis com sempre.

timat sempre, però els diners i les terres pogueren més que el meu amor, i el meu pare em va vendre al que en donava més. No hi fa res, encara hi som a temps!

L'hereu, boig d'alegria, l'enrapà per la cintura i en la dolçor d'aquell capvespre d'estiu va donar compliment a una il·lusió de tota la vida.

La carreta avençava mandrosa, carretera enllà; la jova, mig girat el cap, se la mirava amb recel.

Les notes cadencioses de la corrandà arribaren encara a les seves oïdes, somortes, esllanguides, com un eco:

...plens d'amor i d'il·lusions...

RIPALDA

La correcció anglesa

MISTER Mac Assum, un anglès de lo més seriós que corre, estava casat amb mistress Edith Phrou, una rossa espatarrant que li fregia consciencudament cada volta que se li presentava una ocasió.

Arribà que un dia el bon anglès s'enterà de lo que passava, per lo que decidí sorprendre als culpables amb tot *el aparato que su interesante argumento requiere*.

S'amagà a dintre un armari que hi havia a la cambra matrimonial, esperà que els dos estiguessin despullats a damunt del llit i, plaf!, es presentà en escena en el moment oportú.

Calculeu quin burgit! Crits, plors, xiscles... Mister Mac Assum per això no perdé la seva habitual correcció, digne d'un bon anglès.

— Mistress Edith Phrou! — pronuncià amb veu imperiosa —. Faci'm el favor de presentar-me an aquest senyor que està al llit amb vostè, que tinc de demanar-li explicacions.

L. LUC HET

TRAJO PER A TANGUISTA

La túnica és de ciment armat; el coll, de pell de cocodril; el medalló, de xapa galvanitzada de 9 $\frac{m}{m}$, amb cadena del mateix metall; el capell és fet de llana clatelluda de ric post-guerra, adornat amb plomall d'ex-civilitzats, i les sabates són construïdes per un gran mestre d'obra prima, fa poc president de consell de ministres. (Model aprovat per la censura).

EL senyor Felip, professor de caligrafia del noi Rumall, xicot de catorze anys només, però ja mes viu que una centella, el sorprengué un dia contemplant amb èxtasi el retrat d'una cocot, en lloc de corregir damunt del quadern els traços de la seva escriptura endimoniada.

— I ara! D'on ho has tret això?

— Ho he pres de la cartera del papà! — respongué tímidament l'atreuit estudiant al veure's descobert.

— A veure! — va fer gravement el professor, agafant el retrat.

Contemplà llargament la fotografia, la girà de tots cantons i, desarrugant un xic el front, preguntà melosament:

— I, digues: no sabs pas on viu?

S. ARG. ANTANA

L'insaciable

LA Cinteta — excapsera arribada, després d'una carrera llarga i penosa, a l'envejat grau d'entretinguda — habita al carrer Provença, en un piset de trenta duros que li té posat un excomerciant de sigrons.

Mes la Cinteta — jove, bonica, ardent — no en té pas prou, com és natural, d'aquests amors ja quasi senils. Ella fa discretes fugides a l'Iris, els diumenges a la tarda, que el vell s'ha de consagrar a la família, i avui s'enamora d'un, demà de l'altre. A vegades, de dos o tres a l'hora.

La mare — una dona grossa, bruta, borratxa i golafre, com és de rigor en tota mamà d'entretinguda — li reprotxa a cada moment aquesta debilitat.

— Sembla mentida, Cinteta, que siguis d'aquesta manera! Sempre enredada amb dos o tres homes! M'avergonyeixes! Em faràs caure la cara de penal!

— Però, mamà — objecta la noia — si no faig res de mal!

— No res! Un dia en portes un a dormir a casa, l'endemà en portes un altre!

— Mamà, mamà! Moltes gotes fan un ciri...

PH. ABAFLUIXA

UNA BONA RESPOSTA

— I vostè, senyoreta, treballa a ca la «Suzette», aquella casa de berrets?
— Si, senyor, si, la mateixa on tan sovint va la seva senyora!

— Cregui, nena, que si vol escoltar-me no li faltará res!
— Es inútil, no hi vull sapiguer res amb un ex-regidor. M'exposo a que em processin per mal ús de fondos del comú.

Un episodi de festa major

EREN cinc amics, veïns del poble de Manlleu, que decidiren anar a la festa major d'Olot, terra immortal de les berretines, de les botifarres i de les noies maques.

Els olotins els reberen amb grans demostracions de simpatia, però es trobaren amb la dificultat de l'allotjament. Els hostals estaven plens, els llits eren justos, i no restà altre remei que fer-los compartir el jas d'altres forasters.

Un d'ells no s'hi conformà de gaire bona gana, però com no hi havia altra cosa, hagué d'acceptar. Es ficà al llit i al cap de poca estona degué sentir algun contacte sospitós, puix tingué que advertir al que dormia — o millor dit, estava des-pert — amb ell:

— Ep, mestre! Que amb mi no hi ha res a fer, i menys per aquest lloc!

L'endemà quan es llevà es dirigí a la mestressa de l'hostal:

— Escolteu, Marieta! — li preguntà. — Amb qui m'haveu fet dormir aquesta nit?
— Amb un músic d'una cobla de Mer!
— Ah, vet aquí! Ara m'explico perquè tota la nit em feia pessigolles a l'esquena amb un flautí!

DU NAN

◆ ◆ ◆

La mort del senyor Jaume

— Pobre senyor Jaume! — ens explicava el capataç de la colla. — No n'he conegut cap de tan treballador ni tan honorat. I campetà com el sol! Quan m'en recordo, em sembla mentida que sigui mort!

— Va estar molts anys amb la colla?
— Més de vint-i-cinc. Encara hi fora^{si} no hagués mort de pesar!
— Que va tenir algún disgust?
— No, senyor, no.
— Com que dieu que va morir de pesar...
— Si, senyor. Darrerament era el que estava a la bàscula, i li va caure damunt un pes de vint quilos...

K. PADET

◆ ◆ ◆

El que són els somnis

LA Carmeta i la Conxita fa tres mesos que són casades i cada tarda surten plegadas a passeig i a brenar al «Royal».

davant del te^m fumejant, les dues amigues es fan confidències sobre la seva nova vida.

— Jo — diu la Conxita — cada nit somio que el meu Joan i jo correm pel cel muntats en un núvol.

— Que n'ets de romàntica, noia! — respon la Carmeta. — Jo també somio, però són coses més senzilles. L'altra nit vaig somiar que estava al camp arrancant naps!

K. AR. AMBA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles» cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Tot és qüestió de gustos

RENOI, i quina xicotassa més bonica havia conquestat aquella tarda de diumenge en Martí!

Figureu-vos un cos de criatura de divuit anys, alta, plena, esvelta, gràcil, amb unes cuixes arrodonides i fermes, amb un escot diví, una carona rodona i vermelleta com una poma... Res, una Venus de carn, digna de l'Adonis més refinat.

La coneixença tingué lloc a la «Bohemia», aquell famós centre d'esbarjo i de barrila, punt cardinal d'on parteix la caiguda de tantes noies. A la mitja part, en Martí ja havia conseguit convèncer a la noia que allà dintre hi feia massa calor, i que allà aprop trobarien un refugi confortable i discret, on podrien donar esplai als desitjos que poc a poc havia fet néixer en aquella encisadora criatura d'entregar-se tota, en un èxtasi, al mascle prepotent...

Entraren per l'estreta escaleta, ja tremolant de passió tots dos. De darrera una taula, un senyor que portava un gorro vermell, els hi digué una xifra i els hi donà una clau. I, moments després, dintre l'estreta cambreta, que venia a ésser com una mena de baixador del plaer on es deturaven tots els que portaven pressa, els dos cossos s'unien en una carícia estreta i apassionada, mentre per la finestreta que donava al carrer penetraven les notes del primer vals de la segona part, allà davant per davant...

Després vingueren els plors de reglament en aquesta mena de casos; un: Promete'm que no ho faràs més!, l'inevitable passeig pel carrer de Sepúlveda per a que l'aire fresc li calmés la xardor que l'emoció i les llàgrimes havia fet pujar a la carona de la xicoteta, el darrer petó a l'escala de casa seva i la cita per l'endemà.

El dilluns, en Martí adquirí, en una joieria del carrer de Ferran, un magnífic anell de platí i brillants

que li costà seixanta duros. Era un xico carot, però després de lo que havia ocorregut entre ells, i de l'agradable continuació que es preparava, no li quedava altre remei que quedar com un home...

El dimarts foren unes sabatetes d'antílop, menudes com un estoig de rellotge, perquè aquells peuetts bé s'ho mereixien... El dimecres, la xicoteta insinuà lo del vestit. Costà doscentes peles i encara perquè anaren a casa d'una modista amiga... El dijous, en Martí fou requerit per ornar les orelletes de la seva conquesta — unes orelletes menudes i nacrades com una lleminadura de confiteria — amb unes arracades de can Valentí. Total, setanta duros. No era cosa de quedar malament. I ja posats en aquest camí, el divendres va adquirir en Martí una magnífica agulla de pit, que bé es mereixien aquells dos matonets que la seva xicoteta empresonava veure's tancats amb una clau de pedreria. El dissabte fou cosa de pensar en un capell. Res, una vintena de duros. Diumenge...

Ah! diumenge! Diumenge la tragèdia d'en Martí fou memorable. Quan se complien vuit dies justos d'aquella epopeica tarda de «Bohemia» i d'hotel amoblat, en Martí sentí una viva cuissor en un lloc del seu cos al que professava particular afecte. No hi havia dubte! Havia rebut! Va córrer cap a cal metge, i el galè li digué que allò era greu, que seria llarg i que després de la cura externa seria qüestió de pensar en l'interna, molt més llarga i costosa...

Passaren uns dies i en Martí va patir horriblement damunt la cadira del suplici. El termo-cauteri tingué que complir la seva obra inexorable, cremant tota la malura contreta...

— I doncs, com va ésser, això? — li preguntà un dia el metge, compadit del seu sofriment.

En Martí explicà amb tots els detalls la seva trista conquesta. Referí llargament l'encís que li havia produït aquella xicoteta, causa després de totes les seves desditxes i sofriments. Encara, en el seu patir, la pobre víctima de l'amor tingué mots de fervent elogi i d'ardent admiració per aquell cos sublim i deliciós, entre les carns mòrbides del qual havia trobat el germe de la malura.

— ...I ja ho veu, per culpa seva com en trobo ara — acabà gemegant el pobre malalt. — Ple de crostes!

— Bé — li respongué el metge, amb aquell humorisme filosòfic propi de tots els especialistes en aquesta mena de malalties. — Per això, no es pot queixar, perquè, segons explica vostè, les crostes eren d'un pa molt bo!

MARCEL TERRA

L'amor intel·lectual

Es deia Lluisa, era alta, de tipus un xic masculinitzat; era llicenciada en Filosofia i lletres i treballava com a secretària d'un polític de poca monta.

Malgrat el seu posat de rata savia, era ardent com una mala cosa i els homes eren la seva debilitat.

Proclamava els drets de la dona i era partidària aferrissada de l'amor lliure. Havia llegit *La Garçonna* i el piset menut del carrer de València on vivia era una mena de *picadero* femení, per on havien desfilat molts i molts amics en pla d'entrenament amatori.

Feia els homes amb la mateixa astúcia que un *corrido* empaita modistes i dependents i la seva especialitat eren els jovicels tímids i inexperts, als que es complaia en iniciar en els misteris de l'amor.

Una de les seves conquestes més notables fou la d'un passant del seu principal, xicot de divuit anys, apocat i romàntic, que feia versos a la lluna i havia guanyat ja dos premis als jocs florals de Vilaensopida.

L'heroïna d'aquest verídic conte tenia a casa seva una biblioteca bastant nombrosa i escollida, en la que, quan cap compromís amorós la retenia, ella passava llargues nits llegint i estudiant. Fou amb pretexte de mostrar-li alguns dels llibres més curiosos que la composaven, que la xicoteta conseguí atraure a una cita al càndid passant, que, sense donar-se quasi compte de l'invitació al vals que allò representava, acudí a casa seva un diumenge a la tarda que feia molt sol, molta xafagor, i que l'atmosfera semblava carregada d'un fluid estrany.

Un egipci carregat d'opi, una copa de conyac oxigenat oferta després de dinar, foren els agents que la noia empleà per posar fora de to al llicenciat en dret, que quan la seva conquistadora mostrà, expressament, en un estudiant descuit, la temptació de la seva cama dreta posada damunt de l'esquerra mostrant un tros de cuixa arrebatador, perdé el món de vista i es llençà en els braços amorosos d'aquella intel·lectual àvida de plaer i de carícies...

...I quan hagué passat el moment suprem de la felicitat i l'un i l'altre hagueren de començar a preocupar-se de reparar el desordre de la seva roba, la intel·lectual, ja satisfeta, cregué necessari posar un comentari espiritual an aquella aventura.

— No trobes — preguntà — que l'amor fa enlairar els esperits?

— Jo trobo — digué ell, que estava ensopit i estragat pels instants d'emoció experimentats — que més aviat els fa baixar...

ANA CORETA

□ □

Un recurs

No fa gaires dies, el doctor M.nt.n., va tenir que practicar una delicada operació a un pobre *corrido* que havia sofert una *panne* amorosa.

El pobre malalt, un cop llest de l'operació, es quedà contemplant l'estrall que havia fet el bisturí en el lloc més delicat de la seva persona i demanà al metge:

— Escolti, senyor doctor?

— Digui, què se li ofereix?

— I ara, no s'hi podria fer un xiquet de punta?

CLA VELL

— No troba que és molt llarga aquesta pessa?

— Ai, mestre, ni tant sols me n'hi adonat!

CENSURA

Conte premiat del número passat:

Per compassió

— I sobre tot, quan estiguis per acabar el viatge, posa'm un telegrama, perquè no m'agrada rebre impressions fortes.

En el cine

DIUMENGE a la tarda, en un cine de la Ronda de Sant Antoni hi havia entre els concurrents una mare i filla soles que s'avorrien conciençudament de no tenir cap xicot al costat.

La cosa no és per estranyar, atenent les esveradores ordres del Directori de multar amb doscentes cinquanta peles les parelles que no es mostrin lo degudament atentes al que passa en el llençol blanc.

Començaren a projectar una d'aquelles películes on una ingenua, a qui un senyor fa proposicions de si vol anar a viure amb ella, i la xicoteta respon amb allò de *antes muerta que deshonrada*, que diu en Lluís de Val.

L'assumpte anava per llarg i la xicoteta, impacientant-se pel final i adreçant-se a sa mare digué:

— Ves si no es podria decidir aquesta ximpleta! Tant que li ofereixen i no vol i nosaltres amb un piset al carrer d'Aribau i cinquanta naps al mes ens acontentariem!

S. L.

Un amic nostre que ha vingut aquests dies de Madrid ens ha dut copiat el següent cartellet que hi ha fixat a la capçalera del llit de cada habitació d'un hotel amoblat de la *Villa y Corte*:

«Después de la primera media hora de estancia se cobrarán 0'50 céntimos de suplemento por cada cuarto de hora suplementario.»

Això és el treball intensiu i el demés romanços.

Llegit a la porta d'un drapaire del districte V:

«Se compra hierro viejo, papel, trapos y demás utensilios.»

Del *Boletín del Club Helénico*:

«Los bastos planes que abrigamos...»

Si són *bastos* no creiem que tinguin gran èxit entre els helenistes, que són gent fina.

— Ara no em recordo si em poso la piga a l'esquerra o a la dreta. Bé, sort que amb la cara no s'hi fixen gaire!

COSSES noves? Un reguitzell. *El agua del Lozoya* i *El niño de las monjas* al «Barcelona», *El pierrot negro* al «Nou», inauguració del «Goya» amb la parella Díaz-Artigas, *La senyoreta mamà* a l'«Espanyol» i *Tenori* a tot drap al «Còmic»...

El agua del Lozoya és una cosa en tres actes d'uns senyors francesos que es diuen Arnold i Bach (no confondre aquest Bach amb el Bach de *El Progreso*), que fa passar una bona estona i que ha estat arranjat pels senyors Lepina i Domínguez. Figurint-se a l'Irene Alba representant que està casada amb un senyor d'aquells que se les tiren d'austers i que després resulta que se les tira de capritxo. Pobre Albal! Després de l'instauració del Directori, només li mancaven aquestes coses...

Divendres fórem a l'estrena de *El niño de las monjas*, original del senyor López Núñez, obra ja representada a Madrid i que a l'ex-teatre «Doré» obtingué el mateix acceptable èxit de la Vila i Tall. Tothom va treballar amb fe i entusiasme i el públic ho premià picant de mans com si hagués parlat el *Maliano*.

El pierrot negro, original d'un hongarès que es diu Karl Hajos (aquests estrangers tenen uns noms i uns cognoms que sembla que reneguin), ha sigut adaptat a l'escena espanyola pel senyor Cassimir Giralt, que és un home que d'aquestes coses en sab un niu i que ha imaginat un truc de gran efecte pel públic. La presentació és una cosa fastuosa i s'hi han gastat una mà de quartos que fa fredat. Molt bé, senyor Viñas! Amb unes quantes vinyes com *El pierrot negro* vostè es farà d'or!

Al «Goya» s'ho prenen pel cantó seriós i ho fan bé. Aquesta setmana han donat *La dama del arminió* i *La propia estimación*, obres ja conegudes del nostre públic i que els actors i actrius han posat en escena amb una propietat impecable.

Divendres els de l'«Espanyol» ficaren l'olla grossa dintre la xica amb l'estrena de *La senyoreta mamà*. Figurint-se el públic com riuria veient *La senyoreta mamà!* A la sortida, els revenedors de butaques van posar una parada de braguers.

EL NEBOT TAPANER

De la vida alegre

No sapiguent amb què matar l'avorriment, ens hem ficat a *l'Edén*, on la revista del senyor Montero cuida de distreure'ns, i, en veritat, *cumple su cometido*.

No és res de l'altre món ni es tracte de cap cosa d'aquelles que vulguin espatarrar, no, allí solament volen fer passar agradablement l'estona a la concurrència i l'acaparador d'en Montero ho consegueix.

Consti també que hi ha un bé de Deu de xicotes que es porten l'amanit i... *algo más también*. Per exemple, les germanetes Mary-Chelo, que en saben un rengle i mig, i la ja històrica Condesita Zoé, tan entremaliada com sempre, encara que guardant les formes...

¡Y com cambean los tiempos, Condesa...!

Ara anuncien nous quadros per la Revista, dels que en parlarem una vegada vists.

També la gent del *Monte-Carlo* es despenja amb una Revista, *La primera aventura*. Jo, pobre de mi, tinc tants mals records de la primera aventura, que, la veritat, no voldria recordar-la, puix encara en vaig coix.

La Teresita Pons segueix recollint els aplaudiments a cabaços, a l'igual que la Consol Ferrer.

L'Alabdy ens fa sabedors de què un admirador li ha regalat uns elàstics. El felicitem i al tanto, que no fos cosa de què en Dova tingués males intencions.

La revista *Barcelona a la vista* segueix de plat fort del *Folies Bergère*, allí els nois i noies de la «Troupe Mundial» hi fan la mar d'entramaliadures per distreure a l'aglomerado, que riu i celebra tots els trucs i retrucs de l'obreta.

També la gent de l'*Apolo* ens assabenta de què aviat hi afegiran nous quadros a n'allò *Del Apolo a la Gloria*.

Allí segueixen fent forrolla la Casanoves, cada dia més xamosa i no cal dir que l'Ibarra també es porta l'oli, carat! I que n'és de bonica!

L'empresa del *Pompeia*, per no ser menys que les altres, ha posat una companyia valenciana de comèdies, que va d'allò més bé.

L'altre dia ens feren en *Nelo Bacora*, entremès que, la veritat, per poc ens tenim de comprar un braguer. Té molta gràcia, i sense recórrer a paraules grolleres, ni a trucs de mal gust; tot moral, vaja. Felicitem a l'empresa i al simpàtic Picher que tan bé ho fa.

De nou hi ha l'Elofranc, la que segueix conseguint fer-se el públic seu amb la gràcia i picardia que diu els seus cuplets.

La Francès i la Florita, tan boniques com sempre.

L'Alba — i no la confonguin amb aquell *lucero* — per ara és la mestressa del *Sevilla*. Ella i la Lola Montiel tallen el bacallà, donant més morro que penca.

Al cabaret com a plat fort hi ha el quadre flamenc, que amb els seus *gipios* i cantes *jondos* omplen la barraca. Creguin que és una cosa que es pot receptar com elixir anti-neurastènic...

Hi ha lo milloret del «cante», del «baile» i del «toque»... sobretot d'això últim...

Allò és palpar la «prima» i lo demés són cucs... La Tanquerita, que quan balla fa redondilla amb el *dorso*, és la que porta la batuta...

De bona gana m'enduria el quadro amb tocadors i tot...

Res... *Hay que verlo para empaparse...*

Ah! La cambra aquella garbadeta, que tan mal geni gasta, ara ja comença a posar millor cara.

A l'únic que no li ha donat per endilgar cap revisteta és al senyor Pepet del *Royal*. Ell segueix la seva norma de donar un bon programa i un floret d'artistes d'aquelles que semblen llaminadures.

Volen res més dolç i bonic que la Pepita Mijares? Doncs bé, hi ha ademés xicotes tan estupendes com la Júlia Carreras i la Lina Valery. Res, que no té gust qui no es deixa caure en aquella casa.

I encara queda per admirar i aplaudir aquella tonteria de nena que es diu Luisa de Lorena, i que si val a parlar amb el cor a la mà confessem que per nosaltres és més interessant que aquella Lorena que es jogaven les potències a *Java limpia*...!

La Riquelme, tan eixerideta com sempre i amb aquell somris que ens té *semi-aliados*.

Recomanem li vagin a sentir el «¡Déjame...!», del que en fa una creació *personal e intransferible*...

Endavant, nena, que encara i volem veure casada i mare de família!

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRIU

Quim E. Lapela. Nosaltres no. El conte és mes vell que la *Júlia* del Parc. — *N. Paquet*. Són més innocents que aquells que va matar el rei Herodes. — *L. T. Grossa*. S'han publicat tots dos. — *Robert Weymar*. No volem res amb el clero. — *Tipa*. El menú ens aniria bé, si no fos que, per després de la petxina crua, prenguin els invitats un plàtano per darrera.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ - HAARA

Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.er. — Barcelona

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 48 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.º - BARCELONA

L'AS Marquès del Duero i Borrell

AVIAT

GRAN INAUGURACIO

Programa selecte

POMPEYA Tots els dies vodevil.
Exit de **Ideal Pastora**
Francès, Ana de Lis

Monte - Carlo

Tots els dies
M. CASANOVAS - A. NÁJERA

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENC que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. - Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Academia DIAZ Y LLANOS

SALVÁ, 28, 1.º, 1.ª

— ULTIMOS EXITOS —
La cara bonita. — Amor a España. — En un día. — La cruz de brillantes. — ¡Nandu...! — ¡Déjame...! etc.

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

Qui bada ensopega. Sapigueu badar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passen per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ous. Casa de curació pels qu'han ensopegat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral. Teléfono 4028-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a **0'50** la capsula.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Revisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

MATRIMONI MODEL

- Podries dir-me què hi has anat a fer al quarto de la minyona aquesta nit?
- Prou: a rebre una bofetada que encara en porto la galta a la funerals. També podries buscar-les un xic menys forsudes!...
- Què vols fer-hi, si aquestes són les que a n'a mi em van bé?

Wolfe